

(Fremsat 30/1 86).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Jytte Andersen (S):

Det forslag, vi her behandler, går ud på, at der skal etableres en ny ordning vedrørende indvandrerundervisning, og vi er i og for sig enige i, at der bør ske nogle ændringer og nogle forbedringer af de muligheder, vi giver vore indvandrere for at lære det danske sprog.

Forslaget drejer sig om en pligt for det offentlige til at sørge for undervisning for dem, der er over 18 år, og en mulighed for dem, der er under 18 år, og det foreslås, at pligten placeres i amtskommunerne, dog med den tilføjelse, at der kan oprettes overenskomsten med oplysningsforbundene.

Der sker også nogle ændringer på finansieringsområdet, ligesom der lægges op til, at der skal fastsættes nogle regler for indhold og omfang, og at der også skal være nogle regler for leder- og lærerkvalifikationer.

I socialdemokratiet synes vi, der er nogle gode ting i dette forslag, og vi synes også, der er nogle dårlige ting i det.

Jeg tager det gode først og det, vi meget positivt vil medvirke til under udvalgsarbejdet.

For det første er det vigtigt, at vi fastsætter, at det offentlige, samfundet, fællesskabet, har en pligt over for indvandrerne til at sørge for, at de får en kvalificeret undervisning.

Vi er også enige i, at vi bør se på indholdet i og omfanget af undervisningen. Vi så gerne, at man kunne blive enige om en meget intensiv undervisning og en ændring, således at der bliver en vis kontinuitet i den undervisning, man tilbyder indvandrerne. Vi er altså i og for sig enige i, at både indhold og omfang må der ses på med kritiske øjne.

Vi er også enige i det, der ligger i forslaget vedrørende lærerkvalifikationer, muligheden for uddannelse af lærere og en præcisering af, hvilke kvalifikationer ledere skal have. Her ser vi som sagt positivt på forslaget.

Det, vi derimod synes er mindre godt, og som ministeren er sluppet mindre heldigt fra, vedrører spørgsmålet om, hvor denne pligt skal lægges. Forslaget lægger op til, at den skal placeres i amtskommunerne, og det fore-

kommer os at være noget centralistisk. Hvis vi ser på indvandrerundervisningen i dag, så er den lokalt forankret, og der sker ikke bare en indlæring i det danske sprog, men også en kulturintegration i lokalmiljøet, som faktisk er meget værdifuld, og det synes vi ikke man skal lægge op til nogen ændring af; vi ser heller ikke, at der umiddelbart er noget til hinder for, at denne pligt placeres i kommunerne.

Så lægges der også op til, at man for området skal gå over fra lovbundne udgifter til generelle tilskud, og hermed synes vi egentlig, at statens og folketingets ansvar over for dette forflygtiges; vi er bange for, at man ude omkring mister incitamentet til at etablere en undervisning. Og med den politik, som regeringen i øvrigt fører over for kommunerne, vil vi afvise, at man på et så vigtigt område som dette skal gå over til generelle tilskud.

Det tredje punkt, vi bør diskutere, også med lidt kritiske øjne, synes jeg, er, at der stadig væk i forslaget, i § 7, lægges op til, at det er finansministeren, der fastsætter regler om aflønning af ledere og lærere. Hvis vi ser, hvordan verden ser ud, bliver der jo tale om, at det er lærere, som vi stiller meget høje kvalitetskrav til, det er lærere, som er heltidsbeskæftiget, og som faktisk har deres daglige udkomme ved at undervise indvandrere. Derfor kunne man godt, synes jeg, åbent diskutere, hvilke arbejdsmarkedspolitiske principper der skal lægges til grund for lærernes ansættelse.

Endelig ser vi en ejendommelig ting i dette og også i et forslag, vi skal diskutere senere på dagen, og det er, at man igen er ude på at ændre i fritidsloven. Hvorfor ikke lade fritidsloven være i fred og så se på, hvad hr. Ole Vig Jensens udvalg kommer frem med som forslag til en ny folkeoplysningslov? Vi synes egentlig godt, at man her kunne have sagt: vi kan være enige om, at der skal ske nogle forbedringer, og så kunne man udmærket udsende en vejledning, et cirkulære eller en bekendtgørelse, som præciserede nogle af de ting, vi var enige om, men ellers vente med at foretage egentlige lovændringer, til folkeoplysningsloven lå foran os, så vi kunne diskutere på det grundlag.

Jeg synes bedst om § 9. Den siger nemlig noget om, at man kan fravige denne ordning på en sådan måde, at forsøgs- og udviklings-